

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.
ΕΤΗΣΙΑ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ.

Αιτὰ τὸ ἰσοπερικὸν δρ. 12.
Αιτὰ τὸ ἐξωτερικὸν » 15.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

Συντάσσεται ὑπὸ Δ. Παπαζῆ
καὶ ἐκδίδεται εὐθύνη αὐτοῦ καὶ
διὰ τοῦ ἰδίου ἐνεργεῖται πᾶσα
θεωρητικὴ αὐτὴν ἀφορμὰ.
Τιμὴ καταχωρήσεως ἀγγε-
λιῶν λεπτ. 15 ἠ στίχος.

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγινώσκοντες εἰσι σπουδαῖοι.
(ΑΡΙΣΤΟΤΗΛΟΣ).

Παρά τοῖς Κ. Κ. Διδασκαλοῖς
καὶ τοῖς ἐπιστάταις τῶν Τα-
χυδρομείων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ,
Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς
Κ. Κ. Ἑλλησκη. Προξένοις
καὶ τοῖς ἰδιαιτέροις ἐπιτρό-
ποις τοῦ ἐκδότου.

*Ἐκδίδεται ἀπαξ τῆς ἐβδο-
μάδος.

Ἀθήνησι, τῆν 3 Ἀπριλίου 1854.

Ἀριστοτέλους βίος. (Συνέχεια. ἰδ. ἀρ. 73).

Πολλὰ αἰτίαι συνέτελεσαν εἰς κατάθλιψιν τῶν ἐσχάτων ἐ-
τῶν τοῦ βίου τοῦ Ἀριστοτέλους. Πολὺ ἐλύπησεν αὐτὸν πρῶ-
τον ὁ θάνατος τῆς γυναίκος αὐτοῦ Πυθιάδος, ὁμώνυμον κατα-
λιπούσης αὐτῷ θυγάτριον. Μετὰ τὸ συμβάν τοῦτο ὁ Ἀριστο-
τέλης συνέζη μετὰ φίλης τινος τῆς θανούσης δούλης, Ἐρπυλ-
λίδος ὀνομαζομένης, ἐξ ἧς ἔσχεν υἱὸν Νικόμαχον (Διογ. Λαέρτ.
Ε. Ι. καὶ 13). οὐχ ἤττονα λύπην ἐπήνεγκεν ἔτι αὐτῷ ἢ πρὸς
τὸν πρῶτον μαθητὴν αὐτοῦ Ἀλεξάνδρον διακοπεῖσα φιλικὴ
σχέσις· τοῦτο δὲ προήλθε ἐκ τοῦ Καλλισθένου, ὃν συνέστησε
πρὸς αὐτὸν ὁ Ἀριστοτέλης, καὶ ὅστις προσέκρουσε τῷ βασι-
λεῖ διότι ἐμίμφοτο αὐτῷ τὴν ἐπὶ τὸ ἀσιατικώτερον μεταβο-
λὴν τῆς διαίτης καὶ διαγωγῆς αὐτοῦ, παρῆρσιαστικώτερον λα-
λῶν καὶ μὴ πειθόμενος αὐτῷ. Ὁ Ἀριστοτέλης ἤλεγξε μὲν τὸν
Καλλισθένη διότι δὲν ἐτήρησε τὰς παραγγελίας αὐτοῦ τοῦ
φέρεσθαι ἐσκεμμένως καὶ εὐλαβῶς πρὸς τὸν βασιλέα, ὃν συνώ-
δευε εἰς τὰς ἐκστρατείας αὐτοῦ, καὶ ὅμως προεῖδε τὸ ἀποτελε-
σμα ὅπερ συνέβη αὐτῷ ἕνεκα τῆς συστάσεως ταύτης. (Διογ.
Λαέρτ. Ε.) ἰδοὺ τί περὶ τούτου λέγει ὁ Πλούταρχος (Αλεξ. Η)
« Ἀριστοτέλη δὲ θαυμάζων ἐν ἀρχῇ, καὶ ἀγαπῶν οὐχ ἤττον,
ὡς αὐτὸς ἔλεγε, τοῦ πατρὸς, ὡς δι' ἐκείνον μὲν ζῶν, διὰ τοῦ-
τον δὲ καλῶς ζῶν, ὕστερον ὑποπτότερον ἔσχεν, οὐχ ὥστε
ποιῆσαι τι κακὸν, ἀλλ' αἰ φιλοφροσύναι, τὸ σφοδρὸν ἐκείνο καὶ
στερκτικὸν οὐκ ἔχουσαι πρὸς αὐτὸν, ἀλλοτριότητος ἐγένοντο
τεκμήριον. » Ἐκ ῥήσεως δὲ τινος τοῦ Ἀριστοτέλους (τοπικ.
Γ. α. 7) ἀποδεικνύεται ὅτι οὐδέποτε ἔπαυσε ἀγαπῶν τὸν πρῶ-
τον αὐτοῦ μαθητὴν. Τὸ δὲ παρὰ Διογένη Λαερτίῳ ἱστορήμα
(ε. 10) διωρθώθη ἐπιτυχῶς ὑπὸ τοῦ Stahl (Aristotelia σελ. 133).
Τὸ ἕτερον δὲ μύθευμα, ὅτι δῆθεν ὁ Ἀριστοτέλης δυσμενῶν ἕνε-
κα τῆς ἀνωτέρω περιστάσεως συνέτελεσε εἰς δηλητηρίασιν τοῦ
βασιλέως, οὐδεμίαν ἔχει ὑπόστασιν. Ὁ Ἀλεξάνδρος, καθ' ἀπά-
σας τὰς ἱστορικὰς μαρτυρίας, ἀπέθανε φυσικὸν θάνατον, οὐδεὶς
δὲ συγγραφεὺς μέμνηται τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀριστοτέλους σχε-
τικῶς πρὸς τὴν φήμην τῆς φαρμακώσεως, ἐκτὸς τοῦ Πλινίου
(XXX. 53)· ἀλλὰ καὶ τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ Πλινίου δὲν ἐνόη-
σαν ὀρθῶς οἱ τοῦ φιλοσόφου τούτου βιογράφοι, διότι ὁ Ρωμαῖ-
ος τῆς φυσικῆς ἱστορίας συγγραφεὺς, θαυμάζων καὶ πανταχοῦ
σέβας μέγιστον πρὸς τὸν Ἀριστοτέλη ἀποδεικνύων, ἐκτίθησιν
ἀπ' ἐναντίας ὅλως ἀντίθετον γνώμην ἢ ὅπως ἐξέλαβον αὐτὴν
οἱ βιογράφοι δηλ. ὅτι ἡ φήμη ἦν « magna cum infamia Ari-
stotelis excogitatum ».

Ἡ ἐν Ἑλλάδι ἀρξαμένη κίνησις κατὰ τῆς Μακεδονίας μετὰ
τὸν Ἀλεξάνδρου θάνατον (323 π. χ.) καθίστα διακινδυνεύουσαν
τὴν ἡσυχίαν καὶ ἀσφάλειαν τοῦ Ἀριστοτέλους, φίλου τῆς Μα-
κεδονίας θεωρουμένου.

Τὸ πολιτικῶς κατηγορησάμενον αὐτοῦ ἦν δύσκολον, διότι διετέλεσε
τόσση πρὸς τοῦτο ἀσπίς, ὥστε οὔτε τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἐμνη-
μόνευσεν ὁ Δημοσθένης, οὔτε ἄλλος τις σύγχρονος ῥήτωρ, ὡς
μακεδονίζοντος. Ὅθεν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ κατέφυγον εἰς τὰ κατὰ
τὸν παρὰ Πλάτωνι Εὐθύφρονα (Εὐθύφρ. 3) εὐδία β ο λ α π ρ ὸ ς
τ ο ὺ ς π ο λ λ ο ὺ ς, καὶ σπανίως διὰ τοῦτο ἀποτυγχάνοντα μη-
χανεύματα, ἡτοὔτεστιν ἀπήνεγκαν κατ' αὐτοῦ γραφὴν ἀσεβεί-
ας· ἐγένετο δὲ κατήγορος αὐτοῦ ὁ Ἱεροφάντης· Εὐρυμέδων, ὑ-
ποστηρικτὴς ὑπὸ τοῦ Δημοφίλου, δυναμένου τότε παρὰ τῷ
δήμῳ. Κατηγορήθη δὲ διότι ἀπέυθυνεν ὕμνον πρὸς τὸν φίλον
αὐτοῦ Ἑρμίαν ὡς πρὸς θεόν, καὶ ἀπέδωκεν αὐτῷ καὶ ἄλλας
θείας τιμὰς (Διογ. Λαέρτ. Ε. 5), καὶ δι' ἄλλα ἔτι τινὰ δόγματα
αὐτοῦ (Ὡρεῖ γ. Καλ. Α. 51). Κατιδὼν ὁ Ἀριστοτέλης
κάλλιστα τὸν κίνδυνον εἰς ὃν ἐξετέθη, ἔφυγεν ἐξ Ἀθηνῶν πρὸ
τῆς δίκης, καὶ ἐπορεύθη τῷ 322 π. χ. εἰς τὴν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλ-

κίδα, ἔπειτα οἱ ἐκεῖ διατρίβοντες πρὸς μητρὸς συγγενεῖς αὐτοῦ,
καὶ ὁ ἐπικρατῶν μακεδονισμὸς, παρεῖχον αὐτῷ προστασίαν καὶ
ἀσφάλειαν. Ἐκ τῆς διαθήκης αὐτοῦ ἐξάγεται ὅτι εἶχε καὶ κτή-
σεις τινὰς ἐν Χαλκίδι (Δ. Λαέρτ. Ε. 14)· κατὰ μαρτυρίας μά-
λιστά τινὰς φαίνεται λίαν πιθανὸν ὅτι μετέβη εἰς Χαλκίδα
πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀλεξάνδρου (Στράβ. Γ. 448. Διογ. Λα-
έρτ. Γ. 1) Ἐν σωζομένῳ ἀποσπασματι ἐπιστολῆς τοῦ Ἀριστο-
τέλους πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ Ἀντίπατρον ἐκτίθενται οἱ λόγοι
τῆς ἐξ Ἀθηνῶν ἀποδημίας αὐτοῦ· ἐδήλωσεν ὅτι τὸ Ἀθήνησιν
ἐνδιατρίβειν ἐργῶδες, εἶπε δὲ καὶ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο ἔπος

Ὅχη ἐπ' ὄχνη γηράσκει, τῶν δ' ἐπὶ σύκῳ.

ἐλέγχων ἐκ τούτων τὰς τῶν Ἀθηναίων συκοφαντίας· αἰνιττόμε-
νος δὲ τὸν τοῦ Σωκράτους ἀδίκον θάνατον καὶ τὸν καθ' ἑαυτὸν
κίνδυνον εἶπεν, ὅτι ἀπέλιπε τὰς Ἀθήνας οὐ βουλόμενος « Ἀθη-
ναίους δις ἐξαμαρτεῖν εἰς Φιλοσοφίαν » (Εὐς. εἰς Ὀδυσ. Η.
120. Αἰλ. Η. Ἱστορ. Γ. 36. Λαέρτ. ἀνωτ.). Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἀρ-
χαῖοι μνημονεύουσιν ἀ π ο λ ο γ ῖ α ς ἀ σ ε β ε ῖ α ς τοῦ Ἀριστο-
τέλους, εἰκάζουσι τινες ὅτι ἴσως ἔστειλε τοιαύτην τιὰ ἐκ Χαλ-
κίδος κατὰ τῆς κατηγορίας τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ. Ὁ Ἀθηναῖος
φαίνεται ἀμφιβάλλων περὶ τῆς γνησιότητος αὐτῆς (Ἀθην. ΙΕ.
16. σελ. 696 ἰδ. καὶ Φαβωρ. παρὰ Διογ. Λαερ. Ε. 9, λόγον
δικαικὸν λέγοντα ταύτην). Ἐπειδὴ δὲ δὲν ὑπήκουσεν εἰς τὴν
πρόσκλησιν τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀπέβαλε πάσας τὰς αὐτῷ ψη-
φισθείσας τιμὰς καὶ δίκαια (Αἰλ. Η. Ἱστ. ΙΔ. 1) καὶ ἀπὼν κα-
τεδικάσθη εἰς θάνατον. Ἠκολούθη ἐν τοσοῦτῳ διδάσκων ἐν
Χαλκίδι καὶ μελετῶν ἀθορύβως, καὶ ὡδε ἀπέθανε Αὐγούστου ἀρ-
χομένου τῷ 322 π. χ. (μικρὸν πρότερον τοῦ Δημοσθένους, τὸ
ζῆν καταλύσαντος κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους), ἐξή-
κοντα καὶ τρία ἔτη βιώσας, οὐχὶ δὲ ἐκ φαρμάκου, ὡς τινες
εἶπον ἀλλ' ἐκ χρονίας νόσου τοῦ στομάχου (Διογ. Λαέρτ. Ε.
10 Διονυσ. 6. Ἀριστοτέλ. 5. Censor. de D N. 14). Τὸ δὲ λε-
γόμενον ὅτι ἐγένετο αὐτόχειρ ἐστὶ μῦθος· ὅτι δὲ ἐρρίψεν ἑαυτὸν
εἰς τὸν Εὐριπὸν μὴ δυνήθεις νὰ ἀνέυρη τὰς αἰτίας τῆς γινομέ-
νης ἐκεῖ παλιρροίας οὐδόλως ὑπάρχει πιθανόν, εἰ καὶ ὑπὸ πολλῶν
λέγεται. Τὰ λείψανα αὐτοῦ μετεκομίσθησαν εἰς τὴν Πατρίδα
αὐτοῦ Στάγειρα, ὅπου ἀπέδιδον εἰς τὴν μνήμην αὐτοῦ τιμὰς
ἥρωος, δι' ἐπιτελέσεως ἑτησίων ἑορτῶν. Πρὸ τοῦ θανάτου αὐ-
τοῦ, κατ' αἴτησιν τῆς σχολῆς αὐτοῦ, συνέστησε συμβολικῶς
ἐκ τῶν δύο μάλιστα διακριθέντων μαθητῶν αὐτοῦ Μενεδή-
μου τοῦ Ροδίου καὶ Θεοφράστου τοῦ ἐξ Ἐρισσοῦ, (τῆς Λέσθου)
τὸν τελευταῖον ὡς διάδοχον αὐτοῦ εἰς τὸ Λύκειον, (ἐπαίνε-
σας δηλαδὴ τὸν Ρόδιον καὶ τὸν Λέσθιον οἶνον, εἶπεν ὅτι ἡδύ-
τερος ἦν ὁ τῆς Λέσθου, Gellius xiii. 5) εἰς τὸν Θεοφράστον
ἄφησεν ἔτι διὰ τῆς διαθήκης αὐτοῦ τὴν πλουσίαν αὐτοῦ βιβλιοθή-
κην καὶ τὰ πρωτότυπα τῶν ἰδίων συγγραμμάτων. Ἐκ τῆς διαθήκης
δὲ ταύτης, δεικνυούσης οὐχ ἤττον τὸν πλοῦτον ἢ τὴν φρόνιμον
καὶ συμπαθεῖ διάθεσιν αὐτοῦ πρὸς τοὺς οἰκογενεῖς καὶ τοὺς δού-
λους αὐτοῦ, ἐξάγεται ὅτι ὁ ποιητὴς αὐτοῦ υἱὸς Νικάνωρ καὶ
ἡ γνησία θυγάτηρ Πυθιάς, ἔτι δὲ ἡ Ἐρπυλλίς καὶ ὁ ἐκ ταύ-
της γεννηθεὶς αὐτῷ υἱὸς, ἐπέζησαν αὐτοῦ· ἐκτελεσθὴν δὲ τῆς
διαθήκης ἀπέδειξε τὸν φίλον αὐτοῦ Ἀντίπατρον, (ἐ π ῖ τ ρ ο π ο ν
εἶ ν α ἰ π ἄ ν τ ω ν καὶ δ ἰ α π α ν τ ὸ ς).

Ὁ Ἀριστοτέλης ἠγάπα καθ' ὑπερβολὴν τὸν τοῦ σώματος
καλλωπισμὸν· ἦν δὲ ἰσχυροσκελὴς καὶ μικρόμματος καὶ τραυλὸς
προφέρων λ ἄ ν τ ῖ ρ, καὶ μωκία δέτις ἦν περὶ τὸ πρόσωπον αὐ-
τοῦ, ὅπερ ἀπήρεσκον τῷ Πλάτωνι (Αἰλ. Η. Ἱστ. Γ. 10. Διογ.
Λαέρτ. Ε. Ι. Censor ἀνωτ.), καὶ δι' αὐτὸ σκώπτεται ἐν ἀρχαίῳ τι-
νὶ ἐπιγράμματι (Ἀνθολ. 552. Τόμ. Γ. 176. ἐκδ. Jacobs). Τὰ
περὶ τοῦ ἥθους, τῶν διανοητικῶν δυνάμεων, τῶν προτερημά-
των, τῆς Φιλοσοφίας καὶ τῶν συγγραμμάτων τοῦ περιφανοῦς
τούτου ἀνδρὸς ἐκτεθήσονται ἐν ἰδίῳ ἄρθρῳ.

ὑπὸ τὴν ἐποψίν ταύτην, Κύριε, ὀφείλομεν νὰ θεωρήσωμεν τὴν ἐπανάστασιν τῆς Ἡπείρου, ἥς περ αἱ δυνατὰ συνέπειαι μᾶς λυποῦσι· ἐπανάστασιν, εἰς τὴν πρόκλησιν τῆς ὁποίας, ἔχομεν ἥσυχον τὴν συνείδησιν ἡμῶν, ὅτι οὐδὲν ἐπράξαμεν, ἀλλὰ καὶ τὴν ὁποίαν ἀπὸ ἡμᾶς δὲν ἐξήρτατο νὰ προλάβωμεν, μ' ὄλην τὴν ἐπιθυμίαν ἡμῶν.

Εὐαρεστηθῆτε νὰ κάμητε χρῆσιν, ὅσων ἀνωτέρω ὑπαινίξαμεν εἰς ὑμᾶς, ὅπως ἐπανορθώσητε τὰς ψευδεῖς φήμας καὶ τὰς κακοβούλους εἰσηγήσεις, ὅσας καὶ κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην εἰσέτι θέλουσι ζητήσαι νὰ διαδώσωσι κατὰ τῆς Ῥωσσίας καὶ τῶν προθέσεων αὐτῆς.

(Ἵπογ.)

ΝΕΣΣΕΛΡΩΔ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Καὶ ἑλληνιστὶ καὶ γαλλιστὶ (ὑπερ μάλιστα συντελεστικώτερον πρὸς τὸν σκοπὸν τυγχάνει) ἐγράφησαν καὶ ἐδημοσιεύθησαν διάφορα σπουδαῖα καὶ ἀκαταμαχῆτου λογικῆς καὶ ἐπιχειρημάτων ἀναντιρρήτων πλήρη ἄρθρα, εἰς ἀπόδειξιν ὅτι ἡ ἐπανάστασις τῆς Ἡπείρου καὶ τῆς Θεσσαλίας ἐγένετο αὐθορμήτως ὑπὸ τῶν πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως βασανιζομένων κατοίκων τῶν χωρῶν τούτων, καὶ τὰ ἐπενεχόντα ταύτην αἰτία προεἶδον καὶ προεἶπον, καὶ ἰδίᾳ καὶ ἐπισήμως, ἄνδρες τῆς πολιτικῆς ἐμπειρότατοι καὶ τῆς πορείας τῶν ἐθνῶν δεινότατοι γινώσκοντες. Ἄλλ' ὅμως τὴν ἀλήθειαν ταύτην δὲν πείθονται νὰ ἐννοήσωσιν ἢ μᾶλλον νὰ ὁμολογήσωσι καὶ ἄλλοι, καὶ τινες τῶν προεωρακότων καὶ προεξηκότων αὐτῆν. Ὁ αἰλουρός ποτε, κατ' Αἴσωπον, οὐδόπως ἤκουσε τὰς ἀπολογίας τοῦ ἀλεκτρούνορος εἰς τὰς προσαπτομένας αὐτῷ κατηγορίας, ἀλλ' ἐπραξε τὸ ἐφετὸν αὐτῷ, ἐπὶ τῇ φύσει καὶ τῇ ἰσχύϊ αὐτοῦ τὸ δίκαιον εὐρίσκων, καταθρονησάμενος τὸν ἀθῶνον. Οἱ τὴν ἐπανάστασιν ταύτην βουληθέντες νὰ καταστείλωσιν, ἵνα εὐπρόσωπον αἰτίαν ἔχωσι, διακηρύττουσι δημοσιογραφικῶς καὶ ἄλλως ὅτι ὑπεκινήθη αὕτη ὑπὸ τῆς αὐλῆς τῆς Ἑλλάδος· ἀνάγωγοι δὲ τινες δημοσιογράφοι τῆς Τουρκίας εἰς πρόσωπα ἀγνά καὶ ἱερὰ ἀπευθύνουσι τὰς κακοθεσίας αὐτῶν ἐξερευγμένα, ἄξια ὄντως τῶν ὠνησαμένων τοὺς, καλᾶ μους αὐτῶν ἵνα οὕτω γράφωσιν. Ἄν ἡ ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι καὶ ἡ δούλῃ ἐπίστευεν εἰς τοὺς λέγοντας ὅτι ὑπεκινήθη καὶ ὑποθάλλεται ἡ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν δούλων Ἑλλήνων ἐπανάστασις ὑπὸ τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Βασιλίσσης τῆς Ἑλλάδος, ἤθελον οὐ μόνον ἐπαναστατήσαι κατὰ τῆς Τουρκικῆς δεσποτείας οἱ ἀπανταχοῦ τοῦ κράτους αὐτῆς Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τῆς Ἑλλάδος αἱ πέτραι αὐτομάτως ἐκσφενδονισθῆναι κατὰ τῆς κεφαλῆς τῶν τυράννων, τῶν ἐκμυζήσαντων καὶ τὴν ἐσχάτην βράνδιαν τοῦ αἵματος τῶν ὑπὸ τὸ ἄδικον καὶ ἀπηνές κράτος αὐτῶν διατελούντων ὀρθοδόξων· οὐδεὶς ἀμφιβάλλει ξένος καὶ ἡμέτερος ὅτι ἐν βλέμμα πατρικῶν τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος, ἐν μεϊδιάμα φιλόσοργον τῆς Βασιλίσσης Ἀμαλίας ἐνθουσιᾷ καὶ σκγκινεῖ πᾶσαν ἑλληνικὴν καρδίαν. Εἰς τὰ ἱερὰ ταῦτα καὶ ὑπὸ παντός τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους λατρευόμενα πρόσωπα ἀτεινίζουσιν οἱ ὀφθαλμοὶ ἀπαξιαπάντων τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλλήνων, πάσης ὑπηρεσίας καὶ χώρας μία αὐτῶν φωνὴ πᾶν τὸ ἑλληνικὸν θέλει συγκινήσει καὶ συνταράξει. Δὲν ἐκτεινόμεθα ἐπὶ τῶν αἰτιῶν καὶ τῆς ἀγνόητος τῆς Ἡπειροθεσσαλικῆς ἐπανάστασεως, διότι οἱ μὲν ὁμογενεῖς ἡμῶν κάλλιστα ταῦτα οἶδασιν καὶ αἰσθάνονται, οἱ δὲ ἀλλόφυλοι κ' ἂν πεισθῶσιν οὐ πεισθήσονται, διότι οὐ συμφέρει αὐτοῖς τό γε νῦν ἔχον· ἄλλως τε δεξιοτέροι τοῦ ἡμετέρου κάλαμοι, πεινικώτεροι καὶ εὐφραδέεροι γλώσσαι, ἔγραψαν καὶ ἐλάλησαν καὶ ἀκολουθοῦν οὕτω ποιοῦντες καὶ ἑλληνιστὶ καὶ γαλλιστὶ περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, καὶ ἀνέπτυξαν ἀποχρώντως τὰς δι' ὀλίγων καὶ ἀσθενῶς παρ' ἡμῶν σημειούμενας ἀληθείας, πρὸς φωτισμὸν καὶ θεατρισμὸν τῶν μὴ βουλομένων συνιέναι. Εἴθε ὁ Θεὸς τῆς χάριτος, ὁ συντριβὼν ὡς σκευὴ κεραμῆως τοὺς μελετῶντας κενὰ καὶ κατὰ τοῦ χριστοῦ αὐτοῦ συναγομένους, ἐπινεύσει εἰς τὰς καρδίας τῶν ἰσχυρῶν τὸ δίκαιον καὶ ἀρέσκον αὐτῷ, καὶ ἔλθοι ἡ σωτηρία καὶ ἡ εὐλογία αὐτοῦ ἐπὶ τὸν λαὸν αὐτοῦ.

— Τὰ τῆς Θεσσαλομαγνησίας χωρὶα ἐπαναστάντα κατὰ τῆς Τουρκικῆς ἐξουσίας, ἀνέδειξαν ἀρχηγὸν αὐτῶν τὸν παραιτηθέντα τῆς Ἑλληνικῆς ὑπηρεσίας καὶ παρ' αὐτοῖς μετὰ πολλῶν ὀπαδῶν μεταβάντα συμπατριώτην αὐτῶν Κ. Φιλάρητον πρώην Μοίραρχον. Ἡ Προκήρυξις τῶν εἰρημένων χωρίων εἶναι λίαν συγκινητικὴ καὶ ἀποχρώντως δικαιολογημένον τὸ κίνημα αὐτῶν· ἐν τῷ ἐξῆς ἴσως φύλλῳ θέλομεν δημοσιεύσει αὐτήν.

— Ὁ Ὑπουργὸς τῶν οικονομικῶν τῆς Ἀγγλίας Κ. Γλάδστον, εἰς τὴν ἐκ μέρους τῆς Βουλῆς γενομένην πρὸς αὐτὸν εὐχαριστησιν δι' ὅσα ἐξέφρασεν αἰσθήματα εἰς δημοτικὴν τινα ὁμήγυριν ὑπὲρ τοῦ ἑλληνικοῦ γένους, ἀντεπέστειλε τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν, ἣν ἐραυίζόμεθα ἐκ τοῦ Παυελληνίου

Ἐν Λονδίῳ 29 Μαρτίου. 1854.

Πρὸς τὸν Κύριον Π. Βάρβογλην, Πρόεδρον τῆς Βουλῆς.

Κύριε.

Ἐλαβον γινῶσιν μετὰ θαλέος σεβασμοῦ τοῦ ψηφίσματος τῆς ἐν Ἀθήναις Βουλῆς, ὅπερ μοὶ ἐγνωστοποιήθη διὰ τῆς ὑποχρεωτικῆς ἐπιστολῆς ἡμῶν τε καὶ τῶν ἀξιοτίμων γραμματέων. Δὲν στοχάζομαι· ὅτι εἶχον ἀποκτήσει κανὲν δικαίωμα εἰς τὴν διακεκριμένην ταύτην τιμὴν· ὁ μόνος τίτλος μου ὡς πρὸς ὑμᾶς εἶναι ὅτι, ὁμοῦ μὲ τοὺς συναδέλφους μου καὶ τοὺς συμπατριώτας μου ἐν γένει, ἐνδιαφέρομαι ἐγκαρδίως διὰ τὸ εὖ εἶναι τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ χριστιανικοὶ λαοὶ ἔχουν τόσας μεγάλας ὑποχρεώσεις· ἐλπίζω δὲ σπουδαίως ὅτι μ' ὄλου· τοὺς κακοὺς οἰωνοὺς, ὅσους ὁ παρὼν καιρὸς ὑποδεικνύει, θὰ ἴδωμεν τὴν τύχην αὐτῆς προσδεύουσαν καὶ στερεομένην διὰ τῆς θρησκείας, τῆς εἰρήνης, τῆς βιομηχανίας, καὶ τῆς τακτικῆς ἀναπτύξεως ἐλευθέρων θεσμῶν. Ἐχω τὴν τιμὴν νὰ ἤμαι, κύριε εὐπειθέστατος κ.τ.λ. Α. Γλάδστον.

— Οἱ Μαυροβουνιώται μετὰ τὴν διάβασιν τῶν Ῥώσων ἐξεστράτευσαν πρὸς τὴν Σκόνδραν

— Ὁ ἐν τῇ Βαλτικῇ θαλάσῃ Ῥωσικὸς στόλος σπάσας τοὺς πάγους κατῶρθωσε νὰ συγκεντρωθῆ εἰς Κρονστάδ· εἶναι δὲ ὅλα πλοῖα 320· ἀφῆρεσε καὶ κατεσύντριψεν ὅλους τοὺς φανούς, πασσάλους καὶ ἄλλα σημεῖα, τὰ ὁποῖα ἡ Ῥωσικὴ Κυβέρνησις εἶχεν εἰς τὸ στενὸν τοῦ Κρονστάδ πρὸς εὐρεσιν τῆς διαβάσεως τῶν στενῶν, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι Ῥῶσοι δὲν δύνανται εὐκόλως νὰ εὕρωσι τὴν πορείαν.

— Τὸ Αὐστριακὸν ἔφερε τὸν Τεργεσταῖον Παρατηρητὴν μέχρι τῆς 22 τ. μ. (3 Ἀπριλίου), ὅστις εἰς τὸ τελευταῖον τοῦ φύλλον περιέχει τὴν ἀκόλουθον τηλεγραφικὴν ἀγγελίαν.

« Βιέννη. 21 Μαρτίου (2 Ἀπριλίου). Κατὰ τὴν ἐπίσημον ἐφημερίδα τῆς Βιέννης οἱ Ῥῶσοι ἐκυρίευσαν τὴν Χίρσοβαν μετὰ τοῦ φρουρίου καὶ τὸ Βαμπαδάγ. Οὕτως εἰς τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν ὑπάρχει ὁλόκληρος ἡ Δόβρουστα. Κατὰ Ῥωσικὰς δὲ ἐκθέσεις οἱ Ῥῶσοι ἐκυρίευσαν ἐπίσης κατὰ τὴν Ἰσάξ ν.»

— Ὁ μετὶ πάσης ἐπιμελείας, κοσμιότητος καὶ χρηστοθείας τὰς σπουδὰς αὐτοῦ τακτικώτατα ἐν τοῖς ἐνταῦθα παιδευτηρίοις διαπεραιώσας, καὶ τὰ νομικὰ ἰδίως ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ὁθωνος παιδευθεὶς, κύριος Γεώργιος Στεφάνου Φιλιππίδης Ἀθηναῖος, ἀνεκνήρυχθη ἄρτι διδάκτωρ τῆς ῥηθείας ἐπιστήμης, δούς λαμπρὰς ἐξετάσεις ἐνώπιον τοῦ συλλόγου τῶν ἀρμοδίων καθηγητῶν. Συγχαίρομεν τῇ ἡμετέρᾳ Πατρίδι ἀπολαύουσα ὅσημέραι νέους κεκοσμημένους παιδῖα καὶ ἀρετῆς, ὧν ἐν τοῖς πρώτοις καταλεκτέος ἐστὶν ὁ περὶ οὗ ἡ σημείωσις αὐτῇ χρηστός Κ. Γ. Σ. Φιλιππίδης· τὴν μετριοφροσύνην δ' αὐτοῦ ὑπηρετοῦντες περιοριζόμεθα εἰς τὰ ὀλίγα ταῦτα, ἀντὶ πολλῶν ὧν ἄξιος πάντως ἐστίν.

— 000 —

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΝ.

Ποιηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐν Καλάμαϊς Διδασκάλου Κ. Ἀδαμαντίου Ἰωαννίδου

Χαῖρε, γῆ, εὐαγγελίῳ ἀνεκλάλητον χαρὰν
Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τὴν μεγάλην καὶ λαμπρὰν
Σήμερον ὁ ταξίαρχος οὐρανῶθεν Γαβριὴλ
Ἀπεστάλη πρὸς Μαρθέρον ἔχοντον τοῦ Ἰσραὴλ,
«Χαῖρε κεχαριτωμένη, λέγων, ὅτι ὁ θεὸς,
«Ἐν τῇ μήτρᾳ σου σκευόταται, γίνετα· νῦν σὸς υἱός.
«Ὁ ἐν οὐρανοῖς ἀμήτωρ νῦν ἀπάτωρ ἐν τῇ γῆ
«Γεννηθήσεται ἐκ γαστρὸς σου, ἀειπάρθενε, ἀγνή.
Σήμερον αἱ προφητεῖαι ἐκπληροῦνται ἀκριβῶς,
Μυστηρίων τοῦ μεγίστου τελουμένου εὐλαδῶς.
Σήμερον σάρκα λαμβάνει ἀνθρωπίνην ὁ θεός,
Καὶ ὁ ἄνθρωπος λυτροῦται, ὧν τὸ πρὶν ἀμαρτωλός.
Κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἡ σημεῖα τοῦ σταυροῦ
Ἀνοψῶθ' εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τρομεροῦ ἔχθρου.
Κ' εἰς χθὲς ὁ Ἑλλήν δοῦλος, ὡς ἐξ ὑπνοῦ ἐγερθεὶς
Σήμερον διεκνήρυχθη ἀνεξάρτητος εὐθύς.
Ὅθεν καὶ πανηγυρίζει προθυμώτατα αὐτῆν,
Ταπεινῶς καθικετεῖων τὸν τῶν ὄλων ποιητὴν,
Θεε, ἔνωσον καὶ σώσον τὸν λαόν σου τὸν πιστόν
ὑπὸ ἑκα βασιλείᾳ Ὁθωνά τὸν ἐλευκτόν.
Ἄλλον μέγαν Κωνσταντῖνον νῦν ἀνάδειξον αὐτόν,
Κληρονόμον τῶν ἐκείνου καὶ τοῖς πᾶσι σεβαστόν.

Ἐν Καλάμαϊς, τὴν 25 Μαρτίου, 1854.